

Wouter Deprez slaat veel zijpaden in en neemt ook zijn oude comedy materiaal onder de loep. © krew

Taal is niet het hele verhaal

RECENSIE COMEDY Taal is zeg maar echt zijn ding, al durft Deprez er in zijn nieuwe show *Speech* niet voluit op in te zetten. Hij brengt nog steeds geestige comedy, maar zonder sterke rode draad.

Speech
van Wouter Deprez.
Op een lange tournee
tot 2 juni. Speellijst via
wouterdeprez.be
★★★☆☆

Op de dag dat *Speech* verscheen, het 'coronaboek' waarin Deprez zijn verwondering over taal deelt, vond ook de première plaats van zijn gelijknamige zaalshow in Kortrijk. In West-Vlaanderen speelt hij die in het lokale dialect – waarover hij in de show zegt dat hij de rijkdom ervan steeds meer is gaan waarderen. Elders speelt hij in Algemeen Wouters Nederlands.

Taal zou ook het thema worden van de voorstelling. Maar om meer emotionaliteit te bekomen, belandde Deprez naar eigen zeggen toch weer bij verhalen uit de familiale sfeer. Zo steekt hij sterk van wal met een zwierig verhaal over een foutgelopen kampeertrip in de krokusvakantie, toen het buiten nog wel eens durfde te vriezen en zijn vrouw Marjan het idee 'licht inpakken' wel heel rigoureuus opvolgde. Het is vintage Deprez: een hoge grapdichtheid, scherpe observaties, snedig verteld en vol absurde overdrijvingen.

In het relaas over zijn campingavonturen gooit hij er pardoes het neologisme 'appelflappen' tegenaan – u mag zelf invullen wat hij met dat werkwoord bedoelt. Het sluit aan bij de grappigste scène uit de show, over de omfloerste 'middentaal' die Marjan en hij hanteren om zaken te

bespreken die niet bestemd zijn voor kinderen. Bijvoorbeeld dat een vriend in een 'micri' (midlifecrisis) is verzeild en door overspel zijn ex nu 'naastneukrente' (alimentatie) moet betalen.

Deprezs fantasietjes en fascinatie voor taal, die hij hier projecteert via een retroprojector, zijn om je te bescheuren van het lachen

Later fileert Deprez de bullshit in de eindtermen en staat hij versteld over de Engelse leenwoorden die in het Nederlandse dictee van zijn zoon sluipen (tot 'bluetooth' in plaats van 'tandpijn' toe). Zijn fantasietjes en fascinatie voor taal, die hij hier projecteert via een retroprojector, zijn om je te bescheuren van het lachen.

Daarnaast slaat Deprez ook veel zijpaden in. Zo verwondert hij zich over het proefondervindelijk leren in het methodeonderwijs (iets met de oude Olympische Spelen en olijfolie), vertelt hij over zijn engage-

menten voor de bijen en bossen, en brengt hij een poëtische ode aan zijn moeder.

In een interessant deel, dat een show op zich had kunnen zijn, neemt hij zijn oude materiaal als comedian onder de loep. De 'pornoë-zietjes' uit zijn eerste show zijn bij nader inzien toch niet zo vrouwvriendelijk, wat Deprez nu op overdreven politiek correcte én hilarische wijze probeert recht te trekken.

Zelfevaluatie

Het is een voorzichtige opmaat naar een evaluatie van zichzelf, zijn vak en zijn positie als man. De scheve genderverhouding in comedy en het thema mansplaining raakt hij maar kort aan, net als de vraag of hij niet stilaan zelf in een 'micri' belandt – hier wilden we meer over horen.

Zo hinkt *Speech* op verschillende gedachten. De show mist een helder concept, een rode draad die de losse en op zich geestige delen aan elkaar rijgt tot een geheel. In tegenstelling tot zijn vorige voorstelling, het aangrijpende meesterwerk *Levend en vers*, blijft de emotionele impact deze keer uit. Het doet ons afvragen: had er misschien toch geen hele show gezeten in dat dollen met taal?
Filip Tielsens

De Standaard/DS2 14/10/2021, bladzijden 4 & 5

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/DS2

